

СЕРГЕЙ СМИРНОВ

ОГЛЕДАЛОТО

Превод от руски: [Неизвестен], 1978

chitanka.info

Когато на Андрей Северин му казаха, че е набрана нова група за работа на Горгона и нейната подготовка се води по особена програма, той само се усмихна и махна с ръка. Така или иначе на петия или най-много на осмия ден работите на станцията ще тръгнат така, че тя ще заприлича на истинска лудница. Някой от тях вероятно ще се търкаля по пода в истеричен припадък, а останалите ще са близо до същото състояние. След това ще дойде безпилотен космолет и ще ги откара на Земята. Около това време героичните лица на новите юначаги, както и на тези, които са били преди тях, значително ще помръкнат. Горгона си е Горгона. Тук от нервното претоварване можеш наистина да се вкамениши.

Всъщност на Горгона не се занимаваха почти с нищо друго, освен с изследването на необяснимите ефекти, и търсеха причините за тяхното въздействие върху човека. По-точно търсеше се онова *нещо*, което предизвикваше кошмарите, и по какъв начин *то* правеше това. За самите кошмари вече се знаеше фактически всичко. Това бяха халюцинации и съновидения наяве. Първоначално се мислеше, че всички тези чудеса са нещо реално, но те не се „засичаха“ от никакви прибори и това доказваше, че са измама и илюзия. Но каква измама! Излъгани се оказваха всички чувства, чак до обонянието. Ръката, протегната към „призрака“, не преминаваше през него, а се натъкваше на въображаемия предмет и трябваха усилия, за да бъде помръднат. Трагични последици наистина още не беше имало и очевидно не би могло да има.

Това обаче не облекчаваше много живота на хората върху Горгона. Не можете да не се облеете в студена пот, когато някое фантастично чудовище се материализира от въздуха, сякаш само за да ви изплаши до смърт. Повече от девет дни не издържаше никой. Никой освен Андрей Северин. Това беше една от тайните на Горгона — така наречения „феномен на Северин“, който беше загадка за всички, включително и за самия него. Никой не можеше да разбере как той успя да работи на Горгона вече повече от година и да не се изплаши въобще, когато всички останали, а на Горгона бяха идвали повече от петдесетина, направо излизаха от строя, тъй като нервите им не издържаха.

Подготовката на новата група малко се забави. Отпуската на Андрей беше удължена почти с една седмица. Това не го изненада. Но

когато го изпратиха на Горгона сам и му казаха, че останалите ще дойдат след него, на другия ден, той наистина беше в правото си да се заинтригува. И поради това при срещата с групата започна да изучава лицата на момчетата много по-внимателно отпреди. Въпреки това у него не останаха никакви по-особени впечатления. Лица като лица, малко по-напрегнати и сурови, отколкото у другите. Той забеляза само това, че те някак си се стараеха да го отбягват, и отклоняваха поглед при среща. Сякаш им беше неудобно да живеят редом с него, сякаш бяха в нещо виновни пред него и сега се стесняват да му се извинят, сякаш знаят и се страхуват да му съобщят никаква неприятна новост, засягаща само него...

... На следния ден сутринта командирът на групата Саша Бортников получи „бойното си кръщение“. Андрей беше с него в операторската, когато се появи искрящо кълбо с огромно изпъкнало око. Кълбото в началото се приближи към Андрей и дълго, без да мига, се взира в него. Той бутна кълбото встрани и то доплува до Александър. Андрей прекъсна работата си и започна да наблюдава разиграващата се сцена. Кълбото се спусна право върху ръцете на команда и той — това си заслужаваше да се види! — дори не трепна, а само гнуснаво шляпна кълбото с длан, така че то отхвръкна под масата и изчезна.

Андрей беше поразен: новакът дори не си спомни за таблетките с антигал.

... Вечерта всички се бяха събрали в „хола“. Изведнъж пакетът на едно от момчетата, на Виктор, се хълзна от масата и по пода се разля кафе. Виктор побледня и изплашено погледна към Андрей.

— Андрей Владимирович, моля да ме извините. Това стана случайно.

Андрей трепна. Що за абсурд...

Но всички го гледаха, цялата група. Със съвършено сериозни лица. Те сякаш със затаен страх очакваха какво ще каже той. Андрей се засмя.

— Вие просто сте се побъркали!

Минаха няколко дни. Момчетата работеха добре. Андрей се радваше, но никаква странна тревога не го напускаше.

Веднъж той дълго не можа да заспи и взе антигал... Все си мислеше за причините за завидната храброст на момчетата от новия

отряд и за разни дреболии, които няма-няма, но се промъквала в тяхното поведение. Накрая той разбра, че някъде в дълбините на душата си започва да се страхува от тези момчета. Може би той наистина се беше променил тук, на Горгона, беше се приспособил към нея... но сякаш беше престанал да разбира хората?

... Десетият ден. Пипало на октопод висеше въздушна пред входа на операторската и се навиваше на пръстени.

— Не е лошо — каза Андрей.

Пипалото сякаш съобрази, че с Андрей няма да се справи и заплува към Александър. Той, без да се откъсва от работата си, го отблъсна на два пъти встрани, но това не помогна. Тогава Саша ловко го улови и без да го пуска, продължи да работи.

— Добре го нареди — каза Андрей бавно и насечено, все още съмнявайки се дали си заслужава да започва разговор.

— Ти за кое? — Саша продължаваше да пише в дневника.

— За нищо. Просто така. Не се ли гнушиш?

Саша вдигна рамене.

— А ти? Та нали цяла година вече се занимаваш с тези глупости.

И Андрей някъде дълбоко в душата си почувствува колко всъщност това трябва да е неприятно и страшно.

Искаше да се заеме със своята работа, когато изведнъж в главата му нахлу кръв и той се дръпна изплашен.

Това беше мишка, обикновена мишка, която се стрелна по пулта и се тръкна в ръката на Андрей.

След десет минути Андрей беше в радиокабината. Дочака момента, когато няма да го чуе никой, и включи предавателя.

— Голованов слуша — разнесе се от високоговорителя познатият му глас.

— Игорка — Андрей се наклони по-близко, за да говори по-тихо, — изпращай кораб и колкото по-скоро, толкова по-добре.

— С групата ли се е случило нещо? — тревожно запита Игор.

— Не. Момчетата са юнаци, нищо не ги стряска. Но аз съм готов. Няма да издържа един ден повече. Това е. Край.

— Остави тези работи! — Игор сякаш въздъхна. — Виж, това никога няма да го повярвам.

— Говоря ти сериозно, Игорка. Ако не изпратите кораб, на мен повече никой и нищо няма да може да ми помогне. Ясно ли е?

— Ясно — дочу се от високоговорителя. — Ще има кораб.

Една нощ беше достатъчна на Андрей, за да си навакса за цяла година. Изгълта половин туба антигал и към сутринта вече беше изтощен напълно. Помогнаха му да се добере до стълбата. Чудесни момчета. Но те бяха поразени. Като ги гледаше, Андрей започна да разбира източника на своето безстрашие. Преди една година нещо в неговото съзнание се беше включило и той престана да се бои от кошмарите на Горгона... докато беше страшно на другите. Колкото повече се страхуваха другите, толкова по-безразлично се отнасяше той към всички тези призраци. Може би защото знаеше: все някой трябва да се държи.

Тайната на Горгона най-сетне беше открита. Оказа се, че причина за халюцинациите не е никакво тайнствено излъчване — две години бяха търсели не там, където трябва, — а летливи масла, отделяни от безтегловните спори на мъховете, с които тук беше претъпкано. Няколко молекули от тях бяха достатъчни, за да окажат доволимо въздействие.

... Андрей се втурна в Центъра преди срока: по времето, когато трябваше на Земята да долетят момчетата от Горгона. Искаше да научи подробности. Преди това обаче му се наложи да разкаже на Симагин, ръководителя на изследванията на Горгона, за своите злокобни приключения, защото неговото проваляне беше направило в Центъра не по-малко впечатление, отколкото разкриването на тайната на Горгона.

За два месеца обаче Андрей беше успял да си почине добре и сега изглеждаше така, сякаш е готов да замине за планетата.

— Изглежда, наистина не сме отчели някои неща. Не мислехме, че поведението на момчетата ще те изкара от релсите — призна си Симагин. — Решихме, че можем да скрием временно от тебе състоянието, в което се намираха те. А те се подготвяха наистина по необичаен начин: половин година суров автотренинг, фактически самохипноза. Преди изпращането им на Горгона те просто си внущиха, че всички тези „призраци“ са необходима принадлежност на живота и бита. Това е всичко.

— И сега те не помнят какво е ставало с тях на Горгона? — запита Андрей.

— Спомените им са най-откъслечни — отвърна Симагин. — Сякаш е малко обидно, но няма какво да се прави. Необходимо беше да навлязат в този чужд свят, без да се оглеждат.

Андрей се усмихна.

— Да победиш, като временно признаеш врага?... Не, честна дума, не бих се пречупил, ако те бяха почнали да хвърлят столове или кажеха, че не могат да работят с мен.

Андрей замълча.

В този момент вратата се отвори и влезе Александър Бортников, ръководителят на групата, работил на Горгона.

— А, Саша — Симагин се усмихна. — Запознай се със знаменития Северин.

Андрей погледна към шефа си и... прие играта.

— Казвам се Андрей — и протегна ръка.

— Александър — представи се Бортников. — Имам усещането, че сякаш сме се сблъсквали някъде случайно.

— Едва ли — усмихна се Андрей. — Сигурен съм, че ви виждам за първи път.

Публикувано в списание „Наука и техника“, брой 39/1978 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.